

Бр. 2.

За уредништво одговара А. Пајević.

ГОДИНА ТРЕЋА

ИЗДАЈЕ ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА.

ГЛАВНИ САРАДНИК
А Б У К А З Е М.

У Н О В О М Е С А Д У
20. Јануара 1880.

ИЗЛАЗАК И ЦЕНУ
ВИДИ НА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

Балканске полу(с)тровне ствари.

Свршила се усташка
Очајничка борба, —
Па сад мирно у Босни
Кува се **елин**-чорба.

Можда б' ране и прошле
Од вековни змија,
Ал како ће, — не могу
Од **елин**-чорбаџија.

Једни веле: „Ти си **елин**
У нашем редуту!“
Ови опет: „Ти си **елин**
Што стојиш на путу!“ —

Не може се доспети
До здравога стања;
Јер ко сеје **елинове**
Жање проклињања.

А токорсе зове се:
„Све у хатар мира!“
— А то мирољубије
На рат **инелинира**.

Красне-ли су земље те
Наши деда стари!
— Шта сте из њих створили
Нови **елиничари**?

У болесним рукама
Рецепте носећи,
Створили сте **елинику**,
— Која здравље пречи.

Вамбус.

Телеграфски де пешке.

Ниш. — Кад београдске новине неће никако да јаве, да је заслужи шеф санитета др. Владан после оног несретног случаја, оздравио, а оно ево нека „Стар мали“ тим обрадује српску публику.

Будим. — Кад су новосадски Несрби давали некад у стрелишту банкет Рожа Шандору, то се овде очекује, да ће сад дати банкет и Паузу поджупану, што је похарао 16.000 фор. и побегао.

Панчево. Јављамо понизно да смо и ми живи, и ако не издајемо четири листа, као Сомборци. Панчевачки Срби.

Пекинг (у Кинеској). — Одобравамо, што ће новосадски магистрат ићи у Карловце да поздраве новосадску екзцеленцију.

Вуковар. — „Сремски Хрват“ се бацака и рукама и ногама само да би га когод приметио и опазио да екзистира.

Пешта. — Приликом и за време кравала и ноћних немира у Пешти претресали су на сабору **буђе(т)**.

Сарајево. — Овуда се скитају силне вашке без гесе, скоро као у Новом Саду по пијаци; полиција наша чека док се догоди каква несрећа, па ће онда одмах забранити публици пролазити онуда где има много керова.

Нашим старцима.

Добри, врли старци наши,
Којима се поносимо,
Жив'те јоште дуго, много,
То вам увек ми желимо!

Ил већ кад се мрети мора,
— То у дужност сваком пада —
Добри, врли старци наши,
Не умир'те барем сада.

Кад сте знали дочекати
Деведесет разних лета,
Придрж'те се још два и три
Међ кукољем овог света.

Јер данас је чудно време:
За живота човек пати,
Али ево и на мртве
Наилазе атентати.

У сандуку мртав лежиш,
Близу гроба, близу циља,
А наметник дође па те
Ко бојаги благосиља.

Како ј' мртвом тешко примат'
— Ја бар не бих никад хтео —
Благослове од онога
Кога куне народ цео!

Ил је теже вама трпет'
Што вас мртве тако тлаче,
Или сину, који сузан
Не зна куд ће, не зна шта ће,

Већ на саблас нама свима,
По шаблону доба стари
— (Бар да није у „Застави“) —
Анђелићу благодари. **Вамбус.**

А он није магарац!

Један немачки лерер постане г. 1848 лаћманом.
Намештен буде на кордон у Паланци код Базјаша.
Ту су војници из дуга времена поседали крај Ду-
нава и разговарали се; у то дође лаћман-лерер и
запита их: „Но, шта ви ту кофорите?“ — „Питамо
се, господине, рећи ће један од војника, да ли има
у овом Дунаву 100 акова воде!“ „Но ти магарац,
има ту и 300 акова!“ рећи ће лаћман поучително.
У Даљу. **Чика Ј.**

На „Беседи.“

Једнога, који се није у музици бог зна како
разумевао, запитају како му се допада квартет на
јучерашњој „Беседи“. „Врло добро“, одговори он,
„само што је мало било певача!“

Четири четврти од живота.

Неки филозоф дође до Дунава и седе у чамац
да се превезе преко воде. Док су се возили запитаће
он возача: „Знаш ли ти, бога ти, аритметику?“

— Нисам господине никад ни чуо за то.

Филозоф му на то рече:

— Хе мој брајко, кад ти не знаш аритметику,
то си читаву једну четвртину твога живота изгубио.

После неколико тренутака, запита ће филозоф
опет:

— А знаш ли математику?

— Не знам, одговори возач смешећи се.

— Но, онда си ти и другу четврт твога жи-
вота изгубио.

Мало за тим опет ће филозоф запитати:

— А имаш ли што знања из астрономије?

— Ни запети! рече возач.

— Па то је за тебе и трећа четврт живота
твог изгубљена!

У тај исти мах добије чамац случајно рупу и
вода поче куљати у чамац, а били су на сред Ду-
нава. Возач скочи, скиде капут с леђа и уплашено
запита филозофа:

— Знате ли ви господине пливати?

— Не знам, одговори филозоф у страху.

— А ви ми брзо узјашите на леђа, иначе ћете
све четири четврти вашег живота на једанпут из-
губити.

П о с т е п е н о с т.

(Из буквара).

1.

Хаљина је чиста, огледало је још чистије,
а наша државна је каса најчистија.

2.

Дрво је тврдо, челик је још тврђи, а наши
богаташи су најтврђи.

3.

Сокаци су каљави, баре су каљавије, а
пештанске дипломате су најкаљавије.

4.

Ексер је закован, брава је још закованија,
а београдски су конзервативци најзакованији.

5.

Дете је наивно, девојка је још наивнија,
а браћа Хрвати су најнаивнији.

6.

Камџија је заплетена, мрежа је још запле-
тенија, а вршачке ствари су најзаплетеније.

Аб.

Ваљан човек.

Тај наш господар Миша, то вам је красан мла-
дић! Он не пије јака пића, не иде у велика дру-
штва и никад не долази доцкан кући!

Јест, цела истина. Ево како:

Он вели: Ја не пијем јака пића, а куд ћете
јаче пиће, него што је вода; она руши брегове,
носи лађе, стравалила је цео Сегедин — нећу је
никад пити!

Даље вели: Не идем у велика друштва:
у цркви је увек пуно друштва, с тога не идем тамо!
Напослетку завршује: Не долазим никад до ц-
кан кући, него ујутру рано, чим зора заплави!
Једном речи, красан младић!

Прислушкивало.

Земљеделац кнезу тиранину.

(По Биргеру).

Ко си ти, кнеже, кад ја морам
Од коња бесног презат' твог
И грка точковог?

Кад месо с мене кидат' смеду
Другови твоји, твоји пси, —
Кажи ми ко си ти?

Ко си ти, кнеже, кад ме гониш
Обесно кроз то поље сво
К'о звере какво?

Тај усев ловећ' кога газиш,
Ког тлачи псето, коњиц твој, —
Хлебац је, кнеже, мој!

Ти газиш, кнеже, јер ти неје
За плугом, косом, тек'о зној
К'о што је тек'о мој!

Од Бога мислиш већи да си
Благослов кад му газиш — ти,
Одјуде проклети!

У Карловцима. Д. Прерадовић --- В.

Кад су батине цветале.

У оно блажено време, кад су код војника ши-
бе постојале, буде један Баранђанин од панчевачког
војеног суда осуђен, да због неког злочина шест пута
кроз шибе прође. Екзекуцију је командовао мајор
Дароци, који је познат из г. 1848, кад је Мађаре
на Јарковац водио. Кад је осуђеник шести пут кроз
шибе прошао и напоље истрчао, обрати се уља ма-
јору са молбом, да му овај допусти, да сме добошару
дати један цванцик, да поново удари у бубањ, а он
ће — вели — још једаред кроз глиду протрчати,
јер му се допада, како добошар уме све да везе по
добошу. Мајор му допусти, те кад је обешевачковић
седми пут својевољно кроз шибе прошао, онда се
хтеде и мајор да нашали, те ће рећи осуђенику:
Ево и ја ћу дати добошару један цванцик, па да
прођеш још једаред кроз глиду. „Хвала, господине
мајору“, одговори Баранђанин, коме је већ доста
било, „сваки за своје новце!“

У Даљу.

Чика Ј.

Ситнице.

— Често су бедили новосадски магистрат, да не
даје поливати улице, те гуши људе силна прашина;
то није истина, ево нема ни мало прашине, да се
диже нашим сокацима.

— Док попусти време онда ће Футожани, кад
буду долазили у Нови Сад да продају купус, возити
се као владика т. ј. на четири коња (због дебелог
блата).

— Поред досадањег прашка за зубе од Попа,
добро би било да се може купити и прашка за
језик.

Секундаш.

„Српски лист“ у Задру.*)

Ако браћа ил' небраћа наша
У светињу имена нам задру,
Бориће се са пером и умом
Наш честити „Српски лист“ у Задру.

*) Чинимо најљивима наше штов. читаоце, да је од нове
године почео у Задру (Зага) да излази нов „Српски
лист“, новине за српске интересе у приморју, које се
мушки заузимају за српске ствари и српско име у оним
крајевима. Цена 3 фор. на по године. Ур.

Весела опклада.

Неки бечки кавалер опклади се с једним сво-
јим пријатељем, да ће он за по сата бити затворен
без да какво зло учини. Да би добио опкладу обуче
се кавалер у подрте и масне хаљине, као каква бе-
крија и оде у једну од најфинијих бечких кафана.
Ту заште шољу чокуладе. Келнер му донесе. „Шта
кошта ова шоља, запита преобучени кавалер. „19
новчића“, одговори келнер. „19 новчића!“ повиче
кавалер, као да се на ту цену упрепастио, па по-
нуди келнеру 18 новчића. Но овај му изјави да ту
нема погодбе. Кавалер се учини да тражи, те је
преметао све своје цевове, напослетку извади ипак
само 18 новчића, па запита, би ли могао остати ду-
жан онај један новчић. „Нема за тебе вересије“ —
одговори келнер — „ми кредитирамо само отменим
гостима“. „Бекрија“ се чешао за увом поплашено,
па ће онда рећи: „Е па добро кад није другчије“. Онда
изује једну чизму и извади из ње дебео буђе-
лар пун новаца и извуче једну хиљадарку из њега,
те ју пружи келнеру говорећи: „Даклем имате до-
бити још један новчић: дајте ми 999 фор. и 99 нов-
чића натраг од ове банке.“

На ово скочише други гости, сфогњаше „бе-
крију“ и за тили час га предаду на улици првоне
полицају да га затвори.

Тако је кавалер добио опкладу и наравно од-
мах био пуштен из аришта.

Нема среће.

Јест, ја вам баш немам среће! Ципеле ме жуље;
бријачица ми је тупа а хаљине ми се парају.

Куд год идем свуда наилазим на камење „пре-
тиканија“, а где случајно не наиђем на који камен

„претиканија“ онде запнем сам за своју ногу и по-
срнем.

Кад узмем перо у руку и од дуга времена хоћу да дрљам штогод онако без смисла а оно писмена испадају округла и дивна, а чим хоћу шта лепо и чисто да напишем, а оно се таки неки ђаво уплете и смета: хартија пролива, мастило бледо, перо раскречено, а кад је писмо готово, а оно све кукe и вериге, све саме хијероглифе, као да их је египетски краљ Псаменит писао!

Кад седим сам код куће падају ми на ум свакојаке досетке, сâм сам себи занимљив и вицкаст и није ми дуго време; а кад дођем у отмено друштво међу изображене женске, где сваки човек треба да покаже да је занимљив и досетљив, а мени као у пркос не може ништа паметно на ум да падне, него су ми на језику све саме лакрдије без икаква смисла. Чим хоћу штогод ласкаво да речем, а оно се претвори у грубијанство; кад хоћу што паметно да избадим, а оно изиђе највећа глупост; па ја, који сам две године био у Бечу у великој школи, правим шта више и граматичне погрешке!

На забави и игранци увек сам имао несреће. Никад још мога века играо нисам, а да играчици нисам стао на ногу или на хаљину и откинуо јој добро парче, или сам поклизнуо и пао с њом заједно.

Ја никад среће немам, не да имам несреће, или што каже Немац „смоле“, него ово што мене поетизава, то већ није више „смола“, него права чиста колофонџија, а то је горе него несрећа.

Ја сам се на ту „смолу“ већ навикнуо, јер ја унапред знам, да ћу место песконице зграбити мастионицу и посути по исписаној хартији, а ако се случајно то баш не деси, а оно ћу зацело погрешан адрес написати и писмо тако оправити. Кад у друштву приповедам какву анегдоту и цело друштво са љубопитством чека свршетак — а ја заборавим како се свршује, и што је најважније и најзанимљивије. Хлебац с маслом увек ми падне на ону масну страну.

Тако ћу сад да вам приповедем жалосну историју, како сам ја једанпут у лов ишао.

Једнога дана дође ми мој један пријатељ и позове ме да сутра у јутру идемо заједно у лов на зеце. „Мами ме“ — одговорим му — „та ти знаш да ја то не умем!“ — „Чудна ми посла!“ — рећи ће ми он — „та то је бар лако ићи у лов на зеце; ту су само два случаја могућа: или ћеш згодити зеца или пак нећеш. Ето то ти је све!“

На ове речи склоним се ја, јер сам више мислио на шетњу по шумском ваздуху него ли на лов.

Сутра дан ујутру пре четири сата устанем и погледим на прозор. Дивно јутро. — Сад да се брзо умјем и обучем. Али ето незгоде! Моја послужитељка долази тек у шест сати, а у мом лавору прљава вода још од јуче. Шта да радим? Но сад је и онако још врло рано, на улици још нема никога, те могу воду и на сокак просути. Што сам помислио, то сам и учинио. Одем прозору, узмем лавор у једну руку, а с другом ћу да га мало проперем од сапунице и прљотине, кад на једанпут исклизну лавор из руке, те паде на главу некој пиљарици, што

је у тај пар онуда прошла идући на пијацу, те су комади од лавора попадали које у њезину котарицу а које по тротоару. На ово подигне пиљарица таку грају, да никад то јутро заборавити нећу.

„Који је то бес, што ми баца на главу суд! Чекајдер само док ти дођем горе, показаћу ја теби! Ако сам ја сирота жена ја плаћам порцију, па мени ти да бацаш цренове на главу!“ И она ти зазвони на капији, да јој се отвори. Ја да бих је умирио промолим главу кроз прозор и кажем јој, да је то био само лавор, да је случајно исклизнуо из руке, да сам невин и т. д.

„Шта невин — продере се она — чекај док ти горе дођем, хоћу ти и то мало косе ишчупати!“ И тако ме је непрестано грдила и јако викала, тако да су се сви прозори у комшилuku поотварали и комшије и комшинице главе промолиле да виде, ко их то у ноћном санку пре зоре буди. Ја брзо одем доле домостројитељу, приповедем укратко шта се догодило и дадем му пет форината да их оној жени преда. Ово је учинило своје и она се смири и није више грдила.

За тим се почнем облачити. Како ми је више било до шетње, него до лова, то обучем беле чакшире и прслук.

Тек што сам се обукао, а мој пријатељ дође по мене. Његово ловачко црето поче се око мене умљавати, и на мене скакати, запне за гајтан од мога сата, те ми га прекине; уз то још је морао загазити у какву брљу, јер ми је беле чакшире и прслук тако искаљао, да сам се морао преобући. Кад сам био готов запалим цигару, метнем сат — без гајтана, јер је прекинут — у џеп, те се пожуримо преко у Срем. Кад смо били на Ћуприји извадим сат из џепа да видим које је доба, у тај мах наиђе шајкаш лала, који су онда чували Ћуприју, те да ме не ухвати да пушим (јер онда је било строго забрањено пушити на Ћуприји), хтедох брзо бацити цигару преко ограде у Дунав, али у забуни хитим мој златни сат преко ограде у воду, а горећу цигару стрпам у џеп од прелука. Шајкаш ме задржи, велећи да сам пушио, ја сам одрицао, но дим који је куљао из џепа од мога прелука, који се међутим већ запалио, сведочио је против мене и ја морадох глобу платити, а уз то још немам сата и изгорео ми џеп! Ја мислим да је то доста несреће и „смоле“!

Једва стигосемо тамо негде, где су се онда зецови ловили. Дуго нисмо видели ни једнога зеца. Кад на једанпут учини ми се нешто у јендеку налик на зеца. Запнем пушку и опалим. Грдан лелек се диже у ваздух. Кад тамо имам шта и видети. Неким чудним случајем погодио сам у место зеца — којег а није ни било — једнога сирмака „вандрокаша“, који је онде у јендек прилегао да се одмори.

Тај вандрокаш је био прва и последња дивљач, на коју сам ја пуцао, у моме веку.

О, ја бих вам могао написати тридесет дебелих књига као капија великога формата о незгодама, што су мени у животу пасирале, али нека је за сад ово доста.

„A. Z“ 1871.

Ћира. Јеси л' чуо шта је серињски поджупан урадио са оним новцем, што је у порезну касу утекао.

Спира. Но па само ти се каже, он је — утекао.

Ћира. Не би л' ти мени знао казати, шта би онда изашло, кад би спајија Безередија читао „Веч“ натрашке?

Спира. Изишао би Чеб.

Ћира. Но па и изишло му је натрашке, јер га је морао продати, те га је наш честити суграђанин г. Дунђерски купио и тако је сад хвала богу у српским рукама.

Ћира. Чујем да је у радњи у серињској вармеђи наступила пауза.

Спира. А због чега то?

Ћира. Због Пауза — — који је са 16.000 узео нокат.

Спира, 16.000 фор! О, то је доста дугачка пауза!

Ћира. А дугачки су и нокти!

Ћира. Шта је најмасније на свету?

Спира. Ваљда бачванска опаклија.

Ћира. Није.

Спира. Па можда сланина.

Ћира. Није.

Спира. Него да шта је?

Ћира. Прозори у новосадској читаоници на сред пијацие. **Аб.**

У Ш Т И П Ц И

‡ Из Београда нам јављају ову најновију вест: Политични лист „Видело“, који је од нове године почео да излази, нисмо још честито ни видели, а

већ му се прошли број налази у мраку (узашћен је), ваљда за ото, да тамо светли!

□ Један калуђер уверавајући своју паству да има вештица и вампира, наводи као разлог: Ето видите и „Стармали“, који је био умрло, повампирио се. Беж'те и чувајте га се!

§. Покрајинска влада је затворила „Српску читоницу“ у Котору с тога, што је ова изабрала једнога Србина за свога почаснога члана. Међер је мађарска влада много блажија, јер она није хтела да затвори пештанску „Касину“, чији чланови сваки час на људе (у дујелу) пуцају и читаву буну у Пешти изазивају.

○ Новине доносе глас, да је папа Лео оболео. Да нећеду и њему сад метнути администратора?

△ Серињски поджупан Паус проневерио сиротињске и пореске новце па утекао. А зар и мађарска господа умеју да краду?

= У једном допису „Турског народа“ из Карловаца стоји, како је Анђелић некога питао: „А гди сте ви куме данас на јутрењу?“ Овако важне вести не би требало дописом јављати, него телеграфирати, да свет за њих што пре дозна.

ѳ У истом допису стоји, како су у двору карловачком јели: пасуља, сувих вишања и шљива. Даклем кад се посна јела једу у двору то је тако ретко и чудновато, да се меће у новине; а што нам не јаве, шта се тамо обично сваки дан једе и пије?

? „Недељни лист“ доноси извештаје са — карловачког сабора. Један читалац се крсти и чуди томе и пита: „А зар је сабор карловачки опет на окупу, па ја то и не знам, ја сам мислио, да ће то бити тек на пролеће! Или је то наопако рештанција извештаја са јесењашњег сабора!?“ — Тако ће нешто и бити.

≡ Ако дочекамо, да се лист „Видело“ сасвим забрани, онда ће се у Србији морати други лист окренути (т. ј. покренути).

† Наша влада се срти на комунисте, а овамо и сама увађа и шири још и у основним школама отров комунализма у невину дечицу.

! У Сомбору излазе сада четири ваљана српска листа. Новосатски листови су се увек тужили, кад их Сомбор и друга српска већа места не држе, сад смо љубопитљиви, колико ће Новосађана бити претплаћено на сомборске листове. **Аб.**

Б у к в и ц е.

Б.

Бугер је новац, који се још по мало налази у Шајкашкој, али га је све мање и мање, а и што га има не вреди ништа, нити се више прима за готов новац.

Бећари зову се људи из онога реда што се не жене, него живе као калуђери.

Вал је онај „унтерхалтунг“ бечкеречких „фрајли“, на којем има много „феш“ „тенцера“, те се „гетлих“ провађају и није им „лангвајлиг“, а после се „шпацирају“ по „парку“ и „шепфугу фрише луфт“.

Вилијар је онај важан елемент за многе ђаке, као што је за нас ваздух, т. ј. без чега не могу да буду.

Бачванске песме то су оне наше народне песме, што их наши књижари узму из збирке Стевана Бошковића, што их је он муком и трудом по народу покупио, па их прештампају без допштења на лошој хартији и продају 2 крајцаре јефтиније, а Бошковић може своје књиге у магацин слагати.

Барони мађарски, то су она господа, што до душе нису изумела барут, али га сваки час употребљују у дуелима са простим новинарима.

Босна је земља, коју је „Обзор“ — као Колумб Америку открио —, те с тога је право, да припадне Хрватима. Други доказују, да су ту земљу Турци открили, па за то је сад тако гола.

Београд је с тога ту, да се може у Нишу држати народна скупштина.

Весела је забава, на којој се чују лепа гласови не само са бине, него и од оних 800 гласова, што беху у публици, чула су се два, кад је Анђелић ушао у дворану. Нек су му сретна!

Бачка банка, види: Морицову кафану у Новом Саду.

Биров по себи не важи ништа, него кад је уједно и чиј верни слуга — солга —, онда постане солгабиров.

Батине, то су ствари, које се не даду описати, него које се само осетити могу.

Бокал, пошто се обично од тврђег материјала прави него чаша, то је у Сентомашу и Сомбору много омиљенији и више се употребљује него ли ова.

Буре и човечија глава у томе се слажу, што ни једно није добро кад је празно.

Банда. Православни се прате с бандом само док су живи, а католике често и мртве прати банда.

Будапешта пуна је фабрика за разну робу, особито за лажљиве дописе.

Брада; чивутским новинарима ни мало не смета у њиховом свакидашњем послу.

Брокхауз, то је књижара, која никад не издаје сановнике, трепетнике и рожданике, ал' наши књижари су патријотични, па неће од Немаца да примају туђинске обичаје.

Вердов — „благодјејански“ лебац, којег су и данашња многа господа у капуту и у мантији

јела, ал' је то давно било, па су заборавила. (Види њихова имена у збирци прилагача на карловачку „беседу“ у корист сиромашних ђака; ако их не видиш, онда си или ти кратковид или они).

Бирач. Некад су бирачи тражили себи посланика, ал' сада посланици траже бираче.

Аб.

Лек од бува.

Нека скитница путовао по вашарима и продавао неки прашак против бува и јако га је хвалио и преузносио. Дошав у једну варошицу на вашар продао је врло много кутија, јер су људи јамачно много патили онога лета од те безобразне животињце, те тако је наш назови-апотекар врло лепо пазарио. Али никоме од муштерија не паде на ум, да запита продавца како се тај прашак употребљује. Кад се вашар скоро већ разишао дође једна баба, купи кутију прашка, али ће запитати продавца: „Ала молим вас, па шта треба с тим прашком да се ради?“ — Продавац дође узабуну. „Да драга моја!“ рећи ће он смешећи се и сећајући се шта да каже, „то није баш лудо питање; ти дакле хоћеш да ти кажем, како тај прашак да употребиш, је л'?“ — „Да богме“, одговори бака, „да како ће ми друкчије вајдити!“ — „Имаш право, друкчије ти неће помоћи. Дакле пази шта ћу ти рећи: Кад ухватиш буву, а ти јој успи у уста само једну мрвицу овога прашка, па ћеш видети, како ће се она наједанпут распасти; ето тако ваља то да се ради!“ — „Али господару, кад ја буву већ ухватим, ја је онда могу и прстима убити!“ — „Добро, драга моја, и то је добро, може се и тако!“

Влада и Рада.

Рада. Владо, брате, у мене је таки неки стра ушао.

Влада. А одкад то?

Рада. Од како је наш „Стармали“ умро.

Влада. Та шта булазниш, да је умро: — зар га не видиш (џала Богу) жива и здрава.

Рада. То ми баш и јест страшно, што га видим живог, — а знам да је више недеља био мртав.

Влада. То ја читаво немогу да верујем, да човек више недеља лежи мртав, а да се не сарани, — то је немогуће.

Рада. Е мој брајко, тели су њега попови и калуђери пре времена и на силу да саране, али на срећу опазе његова два „хауздоктора“ (Змај и Абуказем) да је то „шајнтот“ био, па нису допустили.

Влада. Ја сам доста одважан, па чисто и мене нека страва спопада, — али кад помислим какав ће тек стра од васкрелог „Стармалог“ од сад да воде неки и неки, који су се спремили били да му вечнаја памјат одпевају, — прелази ми стра у највећи смеј.

Салашанер.

1.

Муж (пијан). Сада би тек још једну чашу вина да попијем!

Жена. Шта? још да пијеш, а неможеш већ на ногама да стојиш.

Муж па то не чини ништа ја ћу сести.

2.

Судија. Ви сте због крађе на пет година робије осуђени. Јестел са отом пресудом задовољни? — „О, господин судија, ја сам веома скроман ја би био и са мање задовољан.“

3.

Неко дође из села први пут у варош, и сви га наговараху да иде у позориште; он се на то склони али кад му дадоше цедуљу, он прочита и рече да неће ићи; кад га запиташе зашто, он одговори „Овде стоји: збива се на селу, а ја сам у варош дошао, да сам у вароши, а не да опет одма у друго село идем!“

4.

Неки млад човек пољуби једну госпођицу у руку, и приметивши на њеном прсту скупоцен прстен, рече свом пријатељу који је до њега стајао доста јасно. „Прстен би ми милији био него рука!“

Госпођица која је то чула, маши се за златан ланац од сата, који о врату младог човека висаше и рече: „А мени би милији улар био него магарца“.

5.

Неко са села пошаље свога слугу у варош једном своме пријатељу, да му преда писмо, а на свршетку писма дода ове ретке: „Ако би случајно мој глупи слуга заборавио, вама ово писмо предати, то имајте доброту, те иштите ви сами од њега писмо. — Зацело ћете га наћи у гостионици код златног вола!“

6.

Драга успомена: Десет година је већ прошло, како је госпођа М. свога мужа изгубила, десет година како он под земљом лежи; али за успомену

„Стармали“ излази 10., 20 и последњег у сваком месецу. Годишња цена 4 ф. годишња 2 ф. на 3 месеца 1 фор. За Србију, Црну Гору, Босну и Херцеговину на целу годину 50 гр., на по године 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

на сретно доба њеног брачног живота, светкује она сваке године, и на тај дан стоји на столу при ручку велика торта од бадема, са насловом „Живио мој добри муж!“

7.

Певач Н. беше пијаница. Један пут ступи он на позорницу пијан, и поче певати једну арију која је са речима почињала „Ја долазим. . . „Из крчме“, рече неко из публике. — „Погођено!“ одговори глумац певајући —

8.

Кафеџија Н. кад би год келнера погађао у службу, прво би питао дал уме звиждати. Неко запита за узрок тог питања, кафеџија одговори: „Е видите то није забадава! код мене мора келнер једнако звиждати док је год у подруму, јер онда сам сигуран да непије вина? —

9.

Рачун једног адвоката :	ф. к.
Г. Н. Н. молбеницу саставио	4. —
Исту прегледао и поправио	2. —
Нешто додао	1. 30
Целу ноћ о томе премишљао	1. 40.
те нисам могао спавати	1. —
због тога се љутио	1. —
мастила, пера и т. д.	1. 40
времена	2. 30.
Сума	15—20.
Неке маленкости заборавио урачунати	2. 40
Цела сума	18. ф. —

Најновије књиге.

(Под овим насловом навестићемо сваки књигу, која се уредништву тога ради припошље.)

Приповетке Милорада П. Шапчанина. Четврта књига. Хасан-ага. Историјска приповетка, по Чајковском, Куниберту и казивању других савременика. У Београду, у државној штампарији. Издање књижаре Велимира Валожића. Цена 1 фор. или 12 динара.

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шиље на адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду. Претплату пак и огласе, ваља слати на штампарију А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМЕ САДУ

ПРОДАЈЕ СА СВОГА СТОВАРИШТА :

Календаре за 1880

„Орао“ велики илустровани календар, 11 табака са 29 слика	50 н.
— са таблицама за белешке сваког месеца	55 „
„Царић“ мали календар са сликама	20 „

Књиге за школу и народ:

ПОЧЕТНИЦЕ ПРИРОДНИХ НАУКА.

1. Хемија од Х. К. Роскоа, професора хемије у Манчестру. Српски превод од Стевана В. Поповића, шк. референта. Са 36 слика, укорићена	50 „
2. Физика од Балфур Стеварта, професора физике у Манчестру. Српски превод од Стевана В. Поповића школ. референта. Са 48 слика укорићена	50 „
3. Физикална географија од А. Гејкије професора геологије у Единбургу. Српски превод од Лазе Пачуа, ур. „Страже“. Са 20 слика, укорићена	50 „
4. Геологија од А. Гејкије, професора геологије у Единбургу. Српски превод од Л. Пачуа, уредника „Страже“. Са 47 слика, укорићена	50 „
5. Зоологија од О. Смита, професора зоологије у Страсбургу. Српски превод од Владана Арсенијевића, професора српске учитељске школе у Г. Карловцу. Са 45 слика, укорићена	50 „
6. Астрономија од Н. Локиера, члана краљ. друштва у Лондону. Српски превод од др. Ђорђа Натошевића глав. школ. референта. Са 47 слика, укорићена	50 „
7. Ботаника од Х. А. де Бари, професора ботанике у Страсбургу. Српски превод од Владана Арсенијевића, профес. срп. учит. школе у Г. Карловцу. Са 45 слика, укорићена	50 „

Укупна цена свих 7 књига стоји 3 фор. 50 н. за Аустро-Угарску; а за Србију и друге крајеве српске 40 гроша или 6 гроша поједина свеска.

Као десета свеска ове библиотеке изиће ће за кратко време: *Помоћ у нужди и опасности, док не дође лекар.*

Књиге за школу.

Бунвар са сликама за српске основне школе	20 н.
Упутство уз бунвар за основне школе	10 „
Зоологија за учитељске и више девојачке школе, израдио Владан Арсенијевић, професор учитељске школе у Карловцу, цена	80 „
Велина катавасија	1— „
Мала катавасија	20 „
Ћимнастичке игре са сликама од Ђ. Глибоњског,	1— „
Одабране народне песме за учење на изуст у срп. основним школама	10 „
Дисциплинарна правила за учитеље срп. основних школа	10 „
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 „
Нове метарске мере	10 „

Најважнији проналасци у XIX. веку. Написао Стеван В. Поповић, енар. школ. рефер. Са 45 слика. Цена је књизи	1 фор.
Енох Арден од Тенисна, превод Змај-Јована Јовановића,	50 „
Из српскога живота приповетке Стевана В. Поповића	1— „

„Здравље и напредан наше деце“, за народ написао Др. Милан Јовановић-Батут	60 „
О дифтеритичној ератобољи, за српске матере написао др. П. Огњановић	20 „
Индустрија и њени чиниоци у Србији, написао Драгутин С. Милутиновић	20 „
Русија и балканско питање	40 „
Српске народне здравице о славама, креном имену и другим приликама како се наздрављају у Боци Которској у Херцеговини, у Босни, у Србији и у Црној Гори. Издање за народ, цена	20 „
Завјет Ивањској градини Босанска приповјетка од П. Деспотовића, цена	20 „
Мала библиотека свеска I	10 „
„ „ „ II	10 „
„ „ „ III. „Новина“ I	60 „
„ „ „ IV. „Новина“ II	80 „
„Илустрована ратна кроника“, седам свезака 29 табака са 104 слике, у меком повезу	3— „
„Илустр. ратна кроника“ у лепим тврдим корицама	4— „
Из природе, чланци за старо и младо	20 „
Како ваља ђубрити	20 „
Мала Лазарица, песме за народ књ. I. са сликом кнеза Николе	10 „
Мала Лазарица, песме за народ књ. II. са ликом кнеза Милана	10 „
Поријекло Зимонића породице и поп-Богдан Зимонић, са верним ликом поп-Богдана	20 „
Како се чува и негује здравље женскиња и мале деце од др. Љ. Радивојевића	20 „
Увео листан, приповетка	50 „
Српски рјечник за кованције	10 „
Знаменити Бонели I. Пише Т. Крстов	10 „
О телесном одгајивању деце	20 „
Јадници I, II, III и IV свеска, свака по	70 „
„ „ V, VI, VII и VIII. „ „ „	50 „
Деде-Султан историјска приповетка Јована Шера	12 „
Народни људи од Дона Емилијана Кастелара	12 „
Термолама приповетка Михајла Чајковског	10 „
Атаман приповетка Михајла Чајковског	10 „
Један лист из физике социјалне	50 „
О Енглеској од Х. Хајна с немачког превео Мита Ракић	50 „
Права историја или сван на своје место од Виктора Ига с француског превео Мита Ракић	15 „
„Пољубац“ весела игра у 4 радње, написао Лудевит Доци пр. Мита Поповић раб. 25%	50 „
Бачванске песме, скупио и издао Стеван Бошковић I и II песме девојачке, III песме сватовске, IV песме из српско-турског рата V посковнице, рабат 25%	50 „
Вјерозанонско учење Талмуда или огледало чивутског поштења од Ваце Пелагића	10 „
„Из позоришта“ прве белешке, написао Св. Вуловић	50 „
Херцеговачко робље од Чермака мање слике	